

Köszönöm, hogy részese lehetek ennek a különleges napnak, és 11.-es diákként köszönhetlek benneteket!

Sokan vagyunk veszteseinek ennek a világvégének. A középiskolások mindenképpen. November óta otthonaikba zárva, kiharcolva iskoláinkból vagyunk kénytelenek diákéletünket élni. Azt hittük, a tavalyi pár hónap elmúltával visszatér minden a megszokott kerékvágásba. Együttérettünk a tavalyi érettségizőkkel, de azt nem gondoltuk volna, hogy ez a helyzet megismétlődhet. Ez már sok, lassan mindenki tűrőképessége határán van. Nagyon hiányzik régi életünk. Sajnáljuk, hogy nem élvezhettük veletek együtt utolsó évek eseményeit. Milyen jó, hogy még egyszer együtt voltunk Budapesten a Katona József Színház Bánk bán előadásán, s szeptemberben hagyományosan gimnáziumi kirándulásra mentünk, ezúttal a martonvásári Brunszvik kastélyt s a százhalombattai halomsírokat látogattuk meg. Vidám napot töltöttünk a Velencei-tónál, s még felavathattátok a 9.-es gólyákat. Mintha éreztük volna, hogy sietnünk kell, fogy az időnk, s minden megváltozik körülöttünk. Be kell valljam, én magam is rendkívül elkeseredtem novemberben. Olvasmányaimból kerestem sorokat, melyek kifejezhetnék életérzésemet. Pilinszky Négysorosa kivételes tömörséggel szól helyettem, szavakba öntve kilátástalanságomat.

„Alvó szegek a jéghideg a homokban

Plakátmagányban ázó éjjelek.”

Elképzeltém, hogy milyen nehéz lehet nektek, közvetlenül az érettségi előtti hónapokban.

Hiányoznak a barátok, iskolatársak, s tanáraitok személyes jelenléte. Amikor közvetlenül fordulhattok egymáshoz, megbeszélhetitek tanulási problémáitokat, életetek örömeit, bánatait. De rendkívül hiányozhatnak a 12.-es diákélet hagyományai is. Például a szalagavató! Osztályunkban sokat tanakodtunk, hogyan tűzzük fel nektek szalagaitokat. Sokféle variáció és időpont merült fel. A hiányérzet megoldást keres, leleményessé tesz. Kivételes öröm, hogy most itt köszönhetlek benneteket kedves 12.-es diáktársaim! Alkalmam van sok erőt kívánni nektek a májusi érettségi felkészüléshez. Ezek a nehéz hónapok emlékezetesek maradnak mindnyájunknak. Kicsit irigykedünk rátok, hogy hetente egyszer közvetlenül találkozhattok tanáraitokkal, társaitokkal. De ezt az előnyt megérdemlitek, s reméljük, hogy időnként gondoltok ránk is üres termeinket látva. Higgyétek el, ti is benne éltek gondolatainkban! Mivel járuljunk hozzá ez ünnepi nap szépségéhez? Jókívánságainkkal. Teljesítsétek be mind azt a jót, mit szeretteitek látnak bennetek!

Esterházy Péter csodálatosan fogalmazta ezt meg.

„Édesapám egy délután kijött a szobájából, legidősebb fiához lépett, homlokon csókolta és azt mondta: büszke vagyok rád, édes fiacskám! Olyan szépet álmodtam rólad, büszke vagyok rád édes fiacskám!”

Figyelmeteket köszönve búcsúzom!